

Telefonsamtale mellom Basims mor, Aida og Karen 19.09.

Karen: Hei, det er Karen.

Aida: Hei, dette er Aida, mor til Basim, som ringer.

Karen: Å ja, hei.

Aida: Jeg ringer deg fordi jeg er litt bekymret for Basim. Og jeg vet ikke helt..., om dere merker noe på skolen også?

Karen: Da er det fint at du ringer. Hva tenker du på, hva er du bekymret for?

Aida: Altså...Vi synes Basim er litt mindre glad for tiden enn hva han pleier å være. Det er liksom noe vi ikke helt forstår. Men vi lurer på om det er noen som ikke er så greie mot ham. En dag nå satt han med mobilen, og fikk tydeligvis en melding. Han så veldig alvorlig ut. Jeg spurte hva det var, og da viste han meg en melding som ikke var noe hyggelig ut, jeg tror den var sendt fra noen i klassen. Basim sa jeg ikke skulle bry meg, han sa jeg bare skulle gå, og at det ikke var noe å bry seg om. Men før har han alltid vært så glad, og han har vært litt mer leken. Han har jo likt å sitte og lage småting, for eksempel alle disse figurene han bretter. Han blir jo sikkert mindre leken, men jeg vet ikke. Nå virker han mer hard, akkurat som han er stresset og mer lukket.

Karen: Jeg skjønner. Så fint at du sier fra til oss om dette. Dette er viktig at vi på skolen vet om. Jeg foreslår at vi tar et møte om dette, der vi også kan få med helsesykepleieren på skolen, Jon. Han kjenner elevene og har god dialog med dem. Høres det greit ut?

Aida: Ja, det høres fint ut.

Karen: Er det noen dager eller tidspunkt som passer eller ikke passer for deg?

Aida: Jeg kan nok få det til på dagtid alle dagene neste uke.

Karen: Så fint, det er jo supert. Da snakker jeg litt med Jon, så sender vi en invitasjon til et møte. Dette skal vi finne ut av sammen.

Aida: Takk for det.

Karen: Da hører du fra meg, så ses vi til uka. Takk for praten! Ha det godt så lenge.

Aida: Ha det bra.